

PIETRO EN ZIJN MOEDER.

EENE VERTELLING UIT ITALIE.

I.

Niet ver van het stadje Popoli in de Abruzzen vindt men een dorpje midden tusschen de bergen, rijk zoowel in afwisseling van kleuren en vormen, als in voortbrengselen van allerlei aard. Het is een strook lands vol van bloemen. Myrten ziet men overal en wedijveren met de rozen, die de muren bedekken en door de rotsspleten heendringen. De huizen zijn als beschilderd door klimop en wijngaardranken, die zich tot boven de daken verheffen. Citroen, laurier- en oranjeboomen zenden hunne geuren diep in het dal, waar talrijke kuddengeiten weiden en men het gezang verneemt van ontelbare cicaden. Hier en daar golft een akker van tarwe of mais over de vlakke heen, en de bijna altijd blauwe hemel spiegelt zich af in het kalme meer, dat langs de kusten glijdt.

Het liep tegen 't vallen van den avond. 't Was een zeer warme dag geweest, en de mannen, die het veld moesten bewerken, hadden de waarheid van het schriftwoord ondervonden, 't welk ons zegt, dat de mensch in het zweet zijns aanschijns het brood zal eten. Toen nu de zon begon te dalen, raapten zij hun veldgereedschap bijeen, en daarmede beladen, begaven zij zich — de meesten vermoeid en met loome schreden — naar hun huis.

Onder deze mannen bevond zich Lucus, die zich sneller dan de anderen huiswaarts

spoedde, want hij verlangde zeer naar zijne vrouw en hun zoontje Pietro. (Spreek uit: Pjeetro). Wel was hij vermoeid van den harden arbeid en gutste hem het zweet van het werk in de brandende zonnestrallen langs schouders en wangen, maar hij achtte die vermoeienis niet, daar zij lang niet opwoog tegen de vreugde, die hij straks zou genieten, wanneer hij zijn kleinen Pietro op zijn armen mocht nemen en hem hoog boven zijn hoofd heen en weer zou zwaaien. En toch zou het goed geweest zijn, als hij zich niet zooveel ingespannen had. 't Is waar, hij moest hard arbeiden voor het dagelijksch brood, en wanneer hij het niet deed, dan joeg hem de rijke boer weg, en nam een anderen arbeider, maar toch, hij had zich een weinig kunnen matigen en daarbij bedenken, dat hij geen sterk gestel had. Oogenschijnlijk zag hij er gezond uit en op zijn van de zon verbrande wangen lag een blosje, maar de barbier van het dorp, die voorgaf de menschen van binnen en van buiten te kennen, en kruiden zocht en verkocht voor de zieken, had meermalen dezen en genen in 't geheim gezegd, dat Lucus naar zijne meening niet vrij van tering was en de dertig niet zou halen, als hij niet beter op zijne gezondheid paste en niet zoo hard werkte. Lucus zelf voelde ook wel, dat hij niet zoo krachtig en gezond was, als hij leek te zijn, maar hij dacht, dat de zwakheid wel over zou gaan, vooral wanneer hij bij zijne vrouw was en den kleinen Pietro op zijn knie had zitten.

Welnu, op den bedoelden avond kwam Lucus van het veld tehuis, en toen hij de dorpsstraat ten einde was, zag hij zijne vrouw op de bank zitten. De kleine Pietro stond voor moeders schoot, en terwijl zijne moeder hem toefluisterde: «daar komt vader!» breidde hij zijne armpjes naar hem uit. Eenige oogenblikken later had zijn vader dan ook zijn gereedschap ter zijde gelegd, en op zijn zoontje toeloopende, pakte hij hem onder de armen, kustte hem op beide wangen en draaide hem driemaal hoog boven zich heen, waarbij hij hem de teederste namen gaf.

wijwater te besproeien, en fluisterde hem eenige woorden of de namen van de heiligen der kerk in 't oor, die het kind dan zoetjes naprevelde. Na de kerk speelde hij met hem, kroop op handen en voeten rond, terwijl Pietro op zijn rug zat, vastgehouden door de moeder, die hem als haar oogappel behoedde. Soms nam hij hem mede naar de bergen, klauterde op de rotsen en zocht de schoonste bloemen uit voor zijn kind, waarvan moeder een krans maakte, dien zij om zijn hoofd vlocht of om zijns halsje hing. En hoe lachte de kleine, als vader hem een tros met druiven toereikte!

Wat was Lucus' gelukkig!

Met het kind op den arm en vergezeld van zijn vrouw begaf hij zich nu in zijne woning waar hun de avondmaaltijd wachtte.

Aldus verliepen eenige dagen van ongestoord genot, van werkzaamheid en rust. Vooral op Zon- en feestdagen smaakte Lucus veel genoeg, en daar er in Italië vele heilige dagen zijn, die den arbeid moeten verzoeten, kon hij uren achtereen bij zijn vrouw en kind doorbrengen. Dikwijls nam hij den kleinen jongen mede naar de kerk leerde hem nederknielen en zich buigen wanneer de priester het Sacrament van den ouwel verhief, liet hem toe zijn gelaat met

't Was een gelukkig drietal.

Op den hoek van 't straatje woonde Lorenzo, een vriend van Lucus, die ook dagelijks met hem het veld bearbeidde. Lorenzo had geene vrouw meer, maar zijne moeder hield het toezicht over zijne beide kinderen Margarita en Luigi. Margarita was de jongste en haar broer een paar jaren ouder dan Pietro. De beide gezinnen waren dikwijls bij elkander en luisterden dan naar het fluitspel van Lorenzo, die op zijn manier een meester was op de dwarsfluit. De vrouwen zongen er dan bij en de kleine Pietro deed dapper meê, zelfs met de handjes en voetjes

Pietro en Luigi wilden ook een fluit hebben, maar zij waren nog te jong. Zij moesten nog een paar jaar wachten; dan zou Lorenzo er voor ieder een koopen. En met dit blijde vooruitzicht gingen de kinderen naar bed en stonden 's morgens op met de vraag: of zij nu reeds oud genoeg waren om een fluit te krijgen en er op te spelen?

II.

Zoo verliepen er eenige jaren. Pietro groeide flink, ging nu en dan met moeder mede naar het veld, om vader eenige verkwikking te brengen, of zat bij Luigi, die hem wat op de fluit voorspeelde. Maar het liefste was hij bij Margharita, die zoo lief kon zingen.

Op zekeren avond kwam Lucus later dan gewoonlijk thuis. Toen zijne vrouw hem zag, schrikte zij, want hij was veel bleeker dan gewoonlijk, en zijn gang was zoo wankelend, alsof hij elk oogenblik zou neervallen. Met moeite stamelde hij eenige woorden en toen zijne vrouw hem bij den arm wilde nemen, om hem zoetjes in de woning te leiden, riep hij: »O, 'k ben zoo benauwd!» Tegelijk kwam er een golf bloed uit zijn mond, en weinige minuten later, nog voordat er tijd was om een priester of geneesheer te ontbieden, blies hij den laatsten adem uit in de armen van zijne vrouw.

Thans braken er droevige tijden aan voor de weduwe en haar zoontje. Een andere arbeider moest de plaats vervangen van Lucus, en daar de weduwe niets bezat dan het weinige huisraad, waren hare vooruitzichten, om in haar onderhoud te voorzien, zeer gering. De boer bij wien Lucus gediend had, was echter medelijdend genoeg, om Pietro te vergunnen een kudde geiten te hoeden, terwijl de moeder zich dan moest zien te behelpen met vlas te spinnen en op deze wijze iets te verdienen.

Pietro miste zijn goeden vader zeer. Diens plotselinge dood had een diepen indruk op hem gemaakt, en zacht van aard als hij was, met een week hart, barstte hij dikwijls in tranen uit of zag zuchtend en vragende

naar den blauwen hemel. De arme jongen was zeer onwetend omtrent de hemelsche dingen. Wel kende hij de namen der heiligen en beschermengelen, had een diepen eerbied voor de Heilige maagd Maria, de moeder Gods en de koningin des hemels; ook sprak hij wel eens met ontroering van het kindken Jezus, dat de heilige maagd in de kerk op hare armen droeg, maar verder strekte zijne godsdienstige kennis zich niet uit. Moeder wist ook niet veel meer, en de priester gaf zich niet veel moeite de menschen uit hunne onwetendheid op te heffen en hen in hun verdriet te troosten met het uitzicht op de toekomst.

Gelukkig voor Pietro, dat Lorenzo zijne belofte gehouden had. Toen de knaap twaalf jaren oud was kreeg hij van hem een fluit, die hem de uren verzoette, wanneer hij onder den grooten olijfboom zat en de kudde geiten hoedde, met het uitzicht op het blauwe meer aan zijne voeten. Lorenzo had hem een paar wijsjes geleerd, en wanneer hij Zondags bij Luigi was, dan speelden en oefenden zich de beide knapen om het hardst op de fluit.

Daar kwam nog iets bij, dat Pietro vertroostte. Niet ver van de plek, waar hij gewoonlijk bij zijne geiten zat, hoedde ook Margharita de kleine kudde, haar toevertrouwd, en wel tienmaal daags kwamen zij bij elkander, want Margharita hield veel van den zachten teederen knaap, dien zij door haar vroolijke liederen wist op te wekken. Voor haar speelde hij dan ook het langst op zijne fluit en begeleidde haar gezang met de tonen, die hij aan dit speeltuig wist te ontlokken. Was zij niet bij hem, dan oefende hij zich voortdurend op zijn fluit, en menig-een, die hem hoorde, stond verbaasd over de bedrevenheid van den knaap, die op zulk een jeugdigen leeftijd, zulke schoone tone n wist voort te brengen. Zelfs Lorenzo, die zich voor een virtuoos, een meester op de fluit, hield, moest erkennen, dat Pietro hem overtrof, en meer dan eens zeide hij: »die knaap zal het nog ver brengen in zijne kunst.»

Maar met al zijne bedrevenheid op de fluit bleef Pietro toch slechts een arme geitenhoeder. De weinige penningen, door hem

verdiend, waren nauwelijks voldoende om zich van schamele kleeding te voorzien, en waren er geen milde harten en handen geweest, dan zou de weduwe broodsgebrek geleden hebben. Meer dan eens was bij Pietro de wensch opgekomen, om naar den een of anderen boer of grondbezitter te gaan en te beproeven in zijn dienst te treden, maar hij moest dien wensch onderdrukken. Hij was nog te klein voor den arbeid op het veld, en bovendien niet sterk genoeg, om te spitten of te graven. Ach, was hij slechts een jaar of wat ouder en ook krachtiger, dan zou hij voor zijne lieve moeder kunnen werken en samen zouden zij dan gelukkig zijn!

Op zekeren dag zit hij weer onder den olijfboom en Margharita en Luigi zijn bij hem. Margharita zingt en de beide knapen spelen op de fluit. Luigi echter kan niet lang blijven en haast zich naar het veld bij zijn vader, terwijl zijne zuster, die de geiten dicht bij de kudde van Pietro gebracht heeft, hem nog eenigen tijd gezelschap houdt, hem iets voorzingt en hem op hare kinderlijke wijze vertroost.

Maar eindelijk moet ook Margharita heengaan, en hare kudde voor zich heendrijvende laat zij hem achter, terwijl zij hem nog duizend kusjes toewerpt.

Pietro is thans alleen. Hij heeft haar zoo lang hij kon, nagestaard, en toen hij haar niet meer zag, nam hij zijne fluit en begon te spelen. 't Waren louter tonen van droefheid; klachten die uit zijn hart oprezen en die hij in wegsimeltende melodiën wist weer te geven.

Zoo verdiept was hij in zijn spel, dat hij niet eens de nabijheid opmerkte van een vreemdeling, die in de schaduw, van den olijfboom stond en vol verrassing en verbazing naar de muziek luisterde.

Een oogenblik liet Pietro de fluit zakken, en van dit oogenblik maakte de vreemdeling gebruik, om hem toe te spreken.

»Je speelt heel aardig,» zeide hij. »Hoe oud ben je?»

»Veertien jaar.»

»En wat is je beroep?»

»Zooals u ziet, ik ben geitenhoeder.»

»En kan je daarmee je brood verdienen?»

»Niet half, mijnheer. Ook niet voor mijne lieve moeder, die eene weduwe is en armoede lijdt.»

»Wie heeft je het fluitspelen geleerd?» vervolgte de vreemdeling.

»Lorenzo, die mij ook deze fluit geschonken heeft. Ik heb met zijn zoon Luigi dikwijls samen gespeeld.»

»En kan Luigi ook zoo goed op de fluit spelen?»

»Lorenzo zegt van neen. Maar Margharita kan mooi zingen.»

»Wie is Margharita?»

»De zuster van Luigi.»

»En waar woont Lorenzo?»

»Ginds in het dorp twee huizen van de kerk.»

»Je zegt, dat je moeder weduwe is en het arm heeft en dat jij zelf maar half je brood verdient. Zou je niet graag veel geld willen verdienen?»

»Voor mijne moeder? Ja, heel graag.»

»Wil je mij eens wijzen, waar je moeder woont?»

»Dat kan ik makkelijk doen,» antwoordde Pietro, die nu opstond en den vreemdeling naar het dorp wees. »Ziet u daarginds de kerk? Twee huizen verder, daar woont Lorenzo, en daarachter is het huisje van moeder.»

»Goed,» zei de vreemdeling. »Ik dank je. Je zult wel nader van mij hooren.»

Hij vertrok en Pietro zette zich weer onder den olijfboom neder.

Acht dagen later was er een groote beweging in het overigens zoo stille dorp. Bijna al de bewoners hadden zich om de woning van Lorenzo en het huisje van de weduwe Lucus verzameld. Sommigen waren bedroefd. Anderen zeiden: »Dat is een goede uitkomst voor de weduwe!»

Wat was er dan gebeurd?

Pietro en Luigi zouden naar Frankrijk vertrekken, en nu waren de dorpingen gekomen, om afscheid van hen te nemen.

Segni, de vreemdeling, die met Pietro onder den olijfboom gesproken had, was zoo verrukt geworden over het fluitspelen van den knaap, dat hij het niet vergeten kon. De gedachte had zich van hem meester gemaakt dat hij daarvan voordeel zou kunnen trekken,

wanneer hij den knaap meenam naar Parijs, om hem daar in koffiehuizen, in kleine schouwburgen of in gezelschappen voor geld te laten spelen. Dit plan besprak hij eerst met den pastoor, die een bloedverwant van hem was, en toen deze het goedkeurde, begaf hij zich naar de weduwe Lucus en deed haar het voorstel: hem haar zoon toe te vertrouwen. Hij zou hem van goede kleeding voorzien, alle reiskosten en zijn onderhoud betalen, en hem maandelijks twintig gulden geven, terwijl hij haar, voor het geval dat zij het voorstel aannam, vijftig gulden toezegde. De weduwe schrikte eerst over dit voorstel. De gedachte van haren zoon gescheiden te worden, van haren Pietro, dien lieven knaap, met zulk een teeder en vroom gemoed, was haar zóó verschrikkelijk, dat zij terstond het aanbod afsloeg. Zij wilde liever armoede lijden, dan van haar kind gescheiden te worden. Segni echter, die een slimme koopman was, gaf haar den raad nog eens over zijn voorstel na te denken en er met den pastoor over te spreken. Daarop begaf hij zich naar Lorenzo, wiens zoon Luigi hij ook wilde medenemen; evenzoo Margharita, wier stem hem zeer bekoord had. Hij dacht, wanneer het meisje haar schoon gezang liet hooren, en Pietro en Luigi op de fluit speelden, hij dan hiermede veel geld zou verdienen. Hij trof het goed bij Lorenzo. Luigi, die liever op reis ging, vreemde landen en steden wilde zien dan tehuis op de rotsen te zitten en de geiten te hoeden, of op het land te werken in het zweet zijns aanschijns, zei terstond dat hij gaarne meê wilde gaan, en zijn vader, die voor het afstaan van zijn zoon een goede som gelds ontving, stemde er in toe. Maar hij wilde Margharita niet missen en kon dit ook niet, want na den dood zijner moeder moest het meisje de huishouding waarnemen en het eten bereiden. Dit speet Segni wel eenigszins, maar was al blijde, dat hij Luigi kon medenemen. Een paar dagen later hervatte hij zijn bezoek bij de weduwe, die intusschen met den pastoor gesproken had. Zij was nu beter te spreken. Wel kostte het haar nog eenigen strijd, maar toen zij de blanke goudstukken zag, nam zij het voorstel aan.

En Pietro?

Hij werd zoo bleek als een doode van schrik, toen zijne moeder hem zeide, welk voorstel Segni haar gedaan had en dat, hoezeer het haar smartte, zij besloten had dit in te willigen. »Bedenk, mijn zoon,» fluisterde zij hem toe, »dat moeder arm is en bijna geen brood heeft. Wanneer je met Segni medegaat, ontvangt je moeder veel geld, en daar je elke maand twintig gulden krijgt en overigens voor niets hebt te zorgen, kun je elke maand daarvan de helft mij zenden en zodoende mij voor armoede bewaren. Neem het voorstel aan, lieve Pietro, en de Heilige maagd met al de Engelen zullen je zegenen en beschermen. Bedenk ook, dat de heer Segni slechts twee jaren verlangt. En wat gaan twee jaren snel voorbij! Dan kom je weer bij moeder, die dan niet meer.... arm zal zijn.»

De gedachte dat hij zijne moeder gelukkig kon maken was zoo overweldigend, dat hij toestemde. Acht dagen later waren Pietro en Luigi gereed de reis te aanvaarden. Segni had voor kleederen gezorgd, en toen het oogenblik van het vertrek naderde, nam hij de beide knapen bij de hand en begaf zich naar de oevers van het meer, waar een bootje gereed lag, dat hen naar de stad en verder zou brengen.

Bijna al de dorpelingen vergezelden de knapen tot aan den oever. Het afscheid viel moeilijk. De weduwe omarmde haren zoon gedurig, en Lorenzo drukte Luigi herhaalde keeren aan zijn hart.

»Pietro,» zeide Margharita zachtjes tot hem, »zult ge mij niet vergeten in het verre land?»

»Neen,» antwoordde Pietro. »Hoe zou ik dat kunnen? Waar ik ben zal ik je gezang hooren, en wanneer ik op de fluit speel, zal ik aan het lied denken, dat je mij zoo dikwijls voorgezongen hebt.»

De beide knapen stapten met Segni in het bootje, en toen dit straks op de golven wiegelde, zagen zij het gewuif der handen en hoorden zij de zegenwensen der menigte aan den oever.

Nog één blik wierp Pietro naar het strand en daar zag hij zijne moeder, knielende en biddende voor haren geliefden zoon.

III.

Eene maand daarna had er in eene groote zaal te Parijs eene tooneelvoorstelling plaats. De zaal was stampvol van menschen, die door aanplakbiljetten daarheen gelokt waren. Op die aanplakbiljetten stond onder anderen, dat de heer Segni uit Italië gekomen was met twee knapen Pietro en Luigi, die met recht virtuozen op de dwarsfluit konden genoemd worden. Zij hadden het door hunne kunstvaardigheid op dat speeltuig zóóver gebracht, dat ieder verbaasd zou staan over 't geen zij spelen zouden. Geen wonder dus, dat de zaal vol was met toehoorders, die begeerig waren het spel van deze beide Italiaansche knapen te hooren, en toen Pietro en Luigi met hun dwarsfluit op het tooneel verschenen, werden zij met handgeklap begroet. Zij zagen er lief, kinderlijk en eenvoudig uit, en ieder prees hun bescheiden voorkomen, vooral van Pietro, die een weinig bedeesd van aard was en niet weinig vreesachtig tegenover zulk een groot publiek. In het eerst speelden zij te zamen, maar schenen nog wat bedeesd te zijn, maar de toehoorders waren geduldig en begrepen best, dat het straks wel beter zou vlotten, als de eerste ontroering over was. En dit kwam ook uit. Pietro, die een zijner lievelingsmelodiën moest spelen hield zich goed en verbeeldde zich onder den olijfboom te zitten met zijne geiten en bokken als toehoorders. Hij zag van het publiek niets en dacht slechts aan zijn spel, 't welk zoo meesterlijk was, dat toen hij het lied ten uitvoer had gebracht, honderden toehoorders opstonden om hem toe te juichen. Er scheen aan hun loftuiting geen eind te zullen komen en ieder verlangde, dat hij zich nogmaals deed hooren. Dit geschiedde dan ook, waarna hij met Luigi tot slot nog een lied te zamen speelde en beide knapen onder uitbundig handgeklap het tooneel verlieten.

Segni wreef zich de handen. Hij had dien avond veel geld verdiend met het spel der beide knapen. Het geld stroomde ook in zijn beurs op de volgende avonden toen de beide jongens zich weder lieten hooren. De couranten hadden niets dan lof over voor

deze kleine meesters op de dwarsfluit, die zonder opleiding zich zelve gevormd en het zoover op hun speeltuig gebracht hadden, dat zij met de beste meesters konden wedijveren. Uit alle groote steden ontving Segni uitnodigingen, om ook daar te komen met de beide knapen, waaraan ook voldaan werd. Een en ander bracht aan Segni groot gewin, en — tot zijn lof moet gezegd worden — hij beloonde Pietro en Luigi niet karig en schonk hun behalve de maandelijksche toelage van twintig gulden nog een aardig sommetje, welk geld door de knapen naar hun ouderlijk huis werd gezonden.

Ongeveer een half jaar lang reisde Segni met zijne jeugdige kunstbroeders door Frankrijk en overal oogstten de knapen uitbundigen lof. Dat dit niet zonder invloed bleef op hun gemoed behoef ik niet te verzekeren. Welk mensch, en vooral welke knaap is onverschillig voor het oordeel, dat anderen over hem uitbrengen? Luigi en Pietro hadden door hun herhaald optreden niet slechts alle bedeesdheid verloren, maar ook hunne eenvoudigheid, en — laat mij het zoo eens noemen — hunne kinderlijkheid afgelegd. Zij begonnen de meening aan te kleven, dat zij iets beteekenden en hun de lof ook toekwam, die men hun toebreacht. Dit was jammer. Waren zij bij hunne eenvoudigheid gebleven en hadden zij slechts de gedachte gekoesterd door hunne kunst de zorgen van vader en moeder te verlichten, zonder zich op hunne kunstvaardigheid te beroemen, dan zouden zij veel gelukkiger geweest zijn. Niet tevreden met den bijval, dien zij tot nu toe genoten hadden, jaagden zij er naar nog meer lof te verdienen. Ook verlangden zij van Segni meer geld, daar zij zagen welke groote sommen hij door hunne kunst oogstte. Maar Segni was hiervoor doof. Wel zorgde hij goed voor hen en ook voor 't geld, dat aan Lorenzo en de weduwe Lucus moest overgemaakt worden, maar hooger salaris wilde hij vooreerst nog niet geven en beriep zich op het contract, dat hij met de ouders gemaakt had. Dit veroorzaakte tweedracht tusschen Segni en de beide knapen, en de beide laatste stonden reeds op het punt hem te zeggen, dat zij voortaan niet meer voor het publiek wilden

spelen toen er iets gebeurde, dat eene groote verandering teweeg bracht.

Luigi werd ziek. In het bezit zijnde van veel geld, waaraan hij, de vroegere geitenhoeder en arbeider op het veld niet gewoon was, had hij zich aan een roekeloze leefwijze overgegeven en zich hierdoor eene ziekte op den hals gehaald, die hem ten grave zou sleepen. Luigi moest verschrikkelijk veel lijden voordat hij stierf, en toen hij in bijzijn van Pietro, onder stuiptrekkingen den geest gaf, ontroerde de laatste zoo hevig, dat hij zijn bewustzijn verloor en naar eene ziekeninrichting moest overgebracht worden, daar men vreesde, dat hij zijn verstand had verloren. Geruimen tijd zweefde Pietro ook in dit gevaar, maar na zes weken onder kundige behandeling geweest te zijn, mocht hij die inrichting verlaten. Sedert dien tijd was hij echter zeer veranderd. De dood van Luigi stond hem gedurig voor oogen, en met schrik dacht hij er aan, dat ook hij plotseling zou kunnen sterven, verre van zijn geliefd vaderland, verre van zijne moeder en Margharita. Die gedachte maakte hem zoo neerslachtig, dat hij er niet toe te bewegen was, zijne vroegere vroolijke liederen te spelen, en wanneer hij genoodzaakt werd zich te laten hooren, dan ontlokte hij aan zijne fluit slechts klaagtonen, die uit het diepst van zijn gemoed oprezen, en met zijn gemoedsgesteldheid overeenkwamen. Dit was niet naar den zin van Segni, die hierin nadeel zag voor zijne beurs, maar welke voorstellen hij hem ook deed, en welke beloften hij hem gaf, Pietro bleef bij zijn klagend spel en verlangde naar huis. Hij wilde naar zijne moeder en naar Margharita.

IV.

Op zekeren morgen zit Pietro in eene stad in het Zuiden van Frankrijk, voor een geopend venster en speelt op zijne fluit. 't Zijn klaagtonen, die hij laat hooren; klaagtonen, die het uitdrukken moeten hoe sterk hij naar huis verlangt. Onderwijl hij speelt wordt er vlak tegenover hem in een huis, bewoond door een Fransche protestantsche familie, een venster geopend, dat op de enge binnenplaats

uitziet van de woning waar Pietro aan het geopende raam zit, en zonder dat onze knaap haar ziet, verschijnt er voor het venster eene jonge dame, die met belangstelling hem gadeslaat en met verrukking naar zijn spel luistert. Eindelijk laat Pietro de fluit zakken op de knieën, houdt het hoofd op de borst gebogen en blijft aldus eenige oogenblikken stil zitten, terwijl zijne gedachten ver — ver wegvliegen naar zijne moeder en Margharita.

Eene zachte stem van de overzijde wekt hem, en opziende, wordt hij de jonge dame gewaar, die hem verzoekt nog eens hetzelfde lied te spelen, en dat wel op zulk een lieven zachten toon, dat hij het niet vermag te weigeren, waarna zij hem vriendelijk uitnoodigt bij haar te komen. Hij aarzelt, maar zij houdt zoolang bij hem aan, dat hij, zijne fluit medenemende, de woning verlaat en het huis binnentreedt, waar hij door de jonge dame ontvangen wordt.

Zij sprak hem vriendelijk aan en deelde hem mede, dat zij opgetogen was over zijn fluitspel. Daar zij nooit een schouwburg bezocht, had zij hem, die gisteren avond voor het publiek gespeeld had, niet gehoord en wist zelfs niets van de komst van Segni met den Italiaanschen fluitspeler. Wat haar echter zeer getroffen had in zijn spel, was de weemoedige toon, en dit had haar zoo aangetrokken, dat zij hem, gelijk wij gezien hebben, had uitgenoodigd, dit lied te herhalen.

»Wie heeft je die melodie geleerd?» vroeg zij.

»Niemand,» antwoordde hij.

»Maar hoe kom je er dan aan?»

Pietro aarzelde met het haar te zeggen, maar toen zij aanhield, deelde hij haar mede, dat hij die melodie zelf bedacht had, ten gevolge van de droeve stemming, waarin hij verkeerde sedert Luigi's dood, en nu zeer verlangend was naar huis terug te keeren. Hij vertelde haar wat er met hem gebeurd was, sinds Segni in zijn dorp was gekomen en dat hij nu gedurig moest denken aan zijne moeder, die eenzaam leefde en gewis ook veel aan hem dacht, evenals Margharita, die hem altijd hare schoonste liederen had voorgezongen, wanneer zij te zamen de geitenhoedden onder den olijfbloom.

»En zijn er geene woorden op de melodie,

die je zoo weemoedig speelt?" vroeg de jonge dame.

»O ja, maar ik kan die woorden niet zingen.»

»Heeft Margharita die woorden gemaakt?»

»Neen," zeide hij eenigszins verlegen. »Ik had die woorden in mijn hart.»

»Welnu, wanneer gij die woorden niet zingen kunt, zal het mij lief zijn, wanneer gij ze mij wilt voorzeggen. Het zingen is niet ieders kunst. Margharita heeft de gave ontvangen een lied te kunnen zingen, en God heeft u de gave geschonken aan uw fluit zoete tonen te ontlokken. Zeg mij dus het lied voor; dan kan ik de melodie beter begrijpen.»

Pietro bloosde. 't Zou de eerste keer zijn, dat hij zijn lied aan anderen bekend maakte. Maar de jonge dame zag hem zoo vriendelijk, zoo aanmoedigend aan, dat hij het haar niet durfde te weigeren, en met zijn zachte stem begon hij aldus:

Daarheen, waar hoog de palmen wuiven,
Die schaduw bién aan 't dart'le vee;
Waar myrten, rozen, zoete druiven
Zich spieglen in de blauwe zee!

Daarheen, waar 't hoofd terneergebogen,
Mijn moeder bidt, Margharita zucht;
Waar ik mijn tranenstroom kan drogen.
En leed, noch smarte ik meer ducht.

Hij had deze woorden op zulk een gevoelvollen toon uitgesproken, dat de jonge dame er door bewogen werd en er tranen in haar oogen welden.

»Je verlangt dus zeer naar je land!" vroeg zij »en naar je moeder en Margharita?"

»Ja zeer," antwoordde hij haastig.

»En waarom ga je er dan niet heen?"

Hij deelde haar nu mede, dat hij zich verbonden had twee jaren met Segni rond te reizen en dat hij nog eenige maanden bij hem moest blijven.

»Nog eenige maanden!" voegde hij er op wanhopigen toon bij. »Die houd ik niet uit. Ik sterf van verlangen. Het heimwee verteert mij.»

»'t Is droevig voor je," zeide de jonge dame, die Angèle heette, »dat je nog zoo

lang blijven moet. Maar er is misschien nog wel wat aan te doen, dat je eerder weg kunt.»

Angèle dacht eenige oogenblikken na.

»Je moogt het contract niet eigenwillig verbreken," zeide zij. »Men moet zijn woord houden. Maar wat bij menschen niet mogelijk is, is mogelijk bij God. Heb je God wel eens gebeden, dat Hij je te hulp komt en de zaken zóó weet te schikken, dat je vroeger heen kunt gaan?"

Bij deze vraag zag Pietro de jonge dame verwonderd aan. God gebeden? O, hij was op reis wel eens in een Roomsche kerk geweest, had zich met wijwater besproeid, de knieën gebogen voor het altaar, en den naam der Heilige maagd op de lippen gehad, — maar God gebeden over deze zaak, — neen, dat had hij niet. Dat durfde hij niet. God stond daartoe naar zijne meening veel te hoog, en was slechts, zooals de pastoor van Popoli hem gezegd had, te genaken door de aanroeping der heiligen. Hij zeide dit aan Angèle, die wel wist, hoe onkundig vele menschen zijn in Italië en elders. Zij maakte dan ook van deze gelegenheid gebruik, om Pietro met het Evangelie bekend te maken, en dat wij geene tusschenkomst van heiligen, ook niet van de Heilige maagd noodig hebben, om tot God te gaan en Hem met onze nooden en begeerten bekend te maken. Zij wees hem op den Heiland, als den eenigen Middelaar tusschen God en den mensch, en drong er bij hem op aan, dat hij zijn hart voor Jezus zou uitstorten. Zelfs zeide zij hem een gebed voor en drukte hem op het hart, dit dagelijks in allen ootmoed tot God te richten.

In dit oogenblik werd de jonge dame geroepen en nam zij afscheid van hem, hopende dat zij elkander nog eens zouden wederzien en hij zijn wensch zou verkrijgen.

Alles wat Pietro thans gehoord had, was geheel nieuw voor hem, maar hij kon bij eenig nadenken, niet ontkennen, dat er waarheid was in 't geen de jonge dame hem had medegedeeld. Zijn hart zei er amen op, en week van nature als hij was, nam hij haren raad aan en sedert die samenkomst bad hij elken dag vurig tot God. \

V.

Drie dagen later kwam Segni bij hem en deelde hem mede, dat hij Frankrijk wilde verlaten en zich naar Italië begeven, waarbij hij hem vrij liet naar huis te reizen.

Verwonderd zag Pietro hem aan. Droomde hij? Was het waar, dat hij vrij was en spoedig zijne moeder en Margharita weer zou zien?

»Is het werkelijk waar,» vroeg Pietro, met bevende lippen, terwijl zijn hart van ontroering hevig klopte.

»Ja, het is zoo. Ik laat u vrij. Gij kunt, als gij wilt, nog heden vertrekken. Ik althans ga heen.»

Hij bood hem de hand tot afscheid en verliet de kamer.

Pietro staarde hem vol verbazing na. Hij kon het bijna niet gelooven. Maar hij wist toen ook nog niet wat hem eerst later duidelijk zou worden, namelijk, dat God het ernstige, oprechte gebed verhoort. Angèle had hem, bij het u hierboven medegedeelde gesprek, gewezen op het woord van den Heiland: »Indien er twee van u samenstemmen op de aarde, over eenige zaak, die zij zouden mogen begeeren, dat die hun zal geschieden van mijnen Vader, die in de hemelen is.» Matth. 18 : 19. Die woorden waren hem toen nog vreemd en onbegrijpelijk. Maar later toen hij tehuis was, vertelde hem zijne moeder, dat zij in die dagen gedurig gezocht had: »Ach, bracht een goede Engel mij mijnen zoon weder! En dan had zij gebeden en gebeden, totdat haar hart bijna stilstond van weemoed.

En Angèle?

Onbewust moest zij het werktuig zijn, waarvan God zich bediende, om de wenschen van moeder en zoon te vervullen. Sedert haar gesprek met Pietro moest zij gedurig aan hem denken, en de vraag kwam in haar op: wat kan ik doen om Pietro gelukkig te maken? En het antwoord was, dat zij Segni opzocht en hem schadeloos stelde voor den tijd dien hij nog van haren beschermeling eischte. En dit was de reden waarom Segni den jongen kunstenaar de vrijheid had geschonken naar zijn vaderland, naar zijne moeder en Margharita terug te keeren.

Acht dagen later zat hij in het bootje, dat hem naar zijn dorpje bij het stadje Popoli zou brengen. Hoe blauw was de zee! Hoe heerlijk straalde de Italiaansche hemel boven zijn hoofd! Hoe dichterbij het strand naderde, des te duidelijker kon hij de voorwerpen onderscheiden, die hij nu bijna twee jaren niet gezien en naar welke hij zoozeer verlangd had. Daar stond de groote olijfboom. En graasden daar niet eenige geiten als weleer? O, ja. Het was de hem bekende en geliefde streek met hare vele bloemen, met hare rozen, myrten, cactusplanten en andere struiken. Maar nog meer. Zag hij daar niet aan het strand eene vrouw nederknielen in het zand. Zou dat zijne moeder zijn, die bad om zijne wederkomst?..... Neen, hij bedroog zich niet. Zij was het, en..... met de snelheid der gedachte sprong hij aan land, vloog op haar toe, en terwijl zij nog op hare knieën lag mocht hij haar omhelzen, die hem zoo dierbaar was als het leven.

De blijde mare van Pietro's komst verbreidde zich spoedig door het dorp. Lorenzo en Margharita waren de eersten, die den teruggekeerden jongeling te gemoet traden. Wel waren Lorenzo's oogen en die zijner dochter vochtig, daar zij Luigi misten, maar toch het wederzien was hartelijk, en als in triumf werd Pietro naar het huis zijner moeder geleid.

De reis, die Pietro met Segni door Frankrijk had gemaakt, was voor den eerste zeer voordeelig geweest. Hij had een som gelds kunnen besparen, die, gevoegd bij de maandelijksche toelage aan zijne moeder gezonden, hem in staat stelde een betere woning te betrekken en een stuk gronds te koopen, dat hij door arbeiders kon laten bebouwen. Voortaan kon hij onbezorgd leven met zijne moeder en haar den avond des levens verhelderen. Hij was nu een ander man geworden, vroom van hart en met het voornemen zijn leven te besteden in den dienst van God. Hij vertelde aan zijn moeder het onderhoud tusschen Angèle en hem, en hoe zij hem door hare zachte woorden op den weg des heils had gebracht.

Maar voor dat hij zijne nieuwe woning

betrok, wenschte hij nog eenmaal terug te keeren tot vroegere dagen, toen hij als een arme knaap onder den olijfboom stond, de fluit bespeelde, de geiten hoedde en het oogenblik verbeidde, dat Margharita bij hem kwam. Zonder er iemand iets van te zeggen, sloeg hij den weg in naar den olijfboom, waar eene kleine kudde geiten graasde, zette zich daar neder en wilde daar nog eens zijne oude lievelingsliederen spelen. Het was een zeer heete dag. De zon brandde fel en schoot hare gloeiende stralen over het meer. 't Werd hem te warm, en zich geheel alleen

wanende, ontdeed hij zich van zijne bovenkleederen, greep de fluit en begon staande te spelen. Hoe verrukkelijk klonken die tonen! 't Waren geen klaagliederen, maar de uitingen van een kinderlijk dankbaar hart, dankbaar aan God, die zijn weg zoo wonderbaar goed gebaand had.

Nog een poosje stond hij daar, toen een geritsel in de struiken hoorbaar werd, en omziende, werd hij Margharita gewaar, die spoedig bij hem was en hem hare schoonste liederen voorzong. Dat was een gelukkig oogenblik!

NAAR DE KOMEDIE.

EENE VERTELLING IN 'T SPOOR.

I.

Juist toen de bel klonk ten teeken dat de trein zou vertrekken, kwam eene jonge dame haastig aangelopen. De conducteur ontsloot voor haar een waggon, waarin reeds een heer had plaats genomen, en een halve minuut later zette zich de trein in beweging.

De jonge dame nam hare zitplaats in. Zij was schier ademloos van het loopen en hijgde nog gedurende een lange poos.

»Dat was op het nippertje af, juffrouw!» zeide de heer, die behalve haar de eenige passagier was in den waggon.

»Ja, mijnheer,» gaf zij ten antwoord, terwijl zij een eau-de-cologne flacon uit haar zak té voorschijn haalde en met dit welriekend vocht hare wangen verfrischte. »En het zou mij zeer gespeten hebben, wanneer ik met dezen trein niet had kunnen meegaan?»

»U wordt dan gewis ergens verwacht?»

»Ja mijnheer. Er wordt te Amsterdam een mooi stuk in den schouwburg gegeven, en nu had mij mijne tante, die daar woont, uitgenoodigd, over te komen, om met haar en nog een paar kennissen daarheen te gaan. U kunt dus wel begrijpen, hoe vervelend ik het zou gevonden hebben, wanneer ik te laat zou gekomen zijn.»

De heer zag haar eens goed aan. Zij scheen niet ouder te zijn dan zeventien jaren en niet zeer bedeesd of schroomvallig te wezen, 't geen zij wellicht te danken had aan eene al te vrije opvoeding. Toen de jonge dame hem haar voornemen te kennen gaf naar de komedie te gaan, kwam over zijn min of meer ernstig gelaat, eene schaduw. Zij merkte dit terstond, en levendig van aard als zij was, zeide zij:

»Ik houd dol veel van de komedie, en mama en tante ook. Waarom ook niet?»

Zij zag hem vragend aan, en toen zij wederom opmerkte, dat die vraag hem geen genoeg deed, ging zij voort:

»Mogen wij niet naar de komedie gaan? En houdt u er niet van?»

»Voorloopig,» zeide hij, »zal ik de laatste vraag nog onbeantwoord laten. Maar op de eerste, namelijk, of wij niet naar de komedie mogen gaan, zal ik u wellicht een goed antwoord kunnen geven. Ik vind het nog al opmerkelijk, dat ik in een tijdschrift, 't welk ik bij mij gestoken had, om het op reis te lezen, dezelfde vraag vond. Die vraag werd gedaan door de jeugdige nicht van een predikant. Zij was, even als u, uitgenoodigd, met eene vriendin de schouwburg te bezoeken, maar daar zij wel eens gehoord had,